

Преводът на страницата е генериран чрез машинен превод [Връзка]. Машинните преводи могат да съдържат грешки, които да водят до нарушаване на яснотата и точността. Омбудсманът не поема отговорност за евентуални несъответствия. За най-надеждна и правно издържана информация направете справка с: изходната версия в английски препратката по-горе. За повече информация вижте нашата [езикова политика](#) и [политика за превода](#) [Връзка].

Решение на Европейския омбудсман за приключване на разследването по жалба 2710/2009/RT срещу Европейската комисия

Решение

Случай 2710/2009/RT - Открит на 03/12/2009 - Решение от 12/05/2010

Жалбоподателят, бивш служител на Европейската комисия, получава пенсия за инвалидност след злополука. След произшествието той подава заявление до Комисията за обезщетения, на които има право. Той не бил удовлетворен от предложението на Комисията както относно процента на инвалидност, така и относно общия размер на неговите осигурителни обезщетения. В резултат на това той поиска да бъде свикана медицинската комисия. На 23 юли 2009 г., след окончателното решение на лекарската комисия, Комисията уведоми жалбоподателя, че той има право да получи 9 545,31 EUR в допълнение към вече извършените към него плащания. Комисията обаче не му платила тази сума. Поради това жалбоподателят се обърна към омбудсмана.

В жалбата си той твърди, че Комисията не му е изплатила сумата, съответстваща на процента на трайна инвалидност, въпреки че го е уведомила за това и му е предоставила подвеждаща информация. Той твърди, че Комисията следва да извърши плащането и да плати лихва за забавата.

С писмо от 4 януари 2010 г. жалбоподателят информира Омбудсмана, че междувременно Комисията е платила дължимата сума заедно с лихвите за забава на плащане. В становището си Комисията потвърди горепосочените факти.

С оглед на гореизложеното Омбудсманът е на мнение, че Комисията е предприела подходящи мерки за решаване на въпроса. Поради това той приключи случая.

ОБСТОЯТЕЛСТВА, ПРЕДХОЖДАЩИ ЖАЛБАТА

1. Жалбоподателят, бивш служител на Европейската комисия, получава пенсия за инвалидност след злополука. След злополуката той подава заявление за обезщетения за обезщетение, на които има право на основание член 73 от Правилника за длъжностните лица и „Общите правила за осигуряване на длъжностните лица на Европейските общности за рисковете от злополука и професионално заболяване „(наричани по-нататък „правилата за злополуките“).

2. На 18 март 2006 г. жалбоподателят подава жалба до Комисията на основание член 90, параграф 2 от Правилника, в която твърди по същество, че Комисията неправомерно е забавила решението си по застрахователното му вземане за обезщетение. Комисията призна дългия период от време, необходим за разглеждане на случая на жалбоподателя, но отрече злоупотребата на произтичащото от това забавяне и заяви, че сложността на преписката оправдава продължителността на времето, което е отнела за неговото приключване.

3. На 28 август 2006 г. жалбоподателят се обърна към Омбудсмана с жалба, регистрирана под номер 2782/2006/ (MHZ)RT . След проверка омбудсманът установи два случая на лошо администриране при разглеждането на случая от страна на Комисията и направи две критични забележки относно забавянето при изплащането на обезщетенията за обезщетение на жалбоподателя и нарушението на член 12 от Кодекса за добро административно поведение [1] .

4. На 18 февруари 2008 г. жалбоподателят подава нова жалба до Омбудсмана срещу Комисията (жалба 492/2008/RT), в която заявява, че не е удовлетворена от предложението на Комисията относно неговия процент на инвалидност и размера на неговите осигурителни обезщетения за обезщетение. Поради това той поиска да бъде свикана медицинската комисия. Той твърди, че Комисията е действала несправедливо и се е опитала да повлияе на работата на лекарската комисия в полза на частното застрахователно дружество на институцията. В отговора си от 4 март 2008 г. омбудсманът счита, че въз основа на представените от жалбоподателя доказателства няма достатъчно основания за започване на разследване по неговата жалба.

5. На 23 юли 2009 г. Комисията уведоми жалбоподателя, че на 9 юни 2009 г. е получила окончателния доклад на лекарската комисия за определяне на процента на трайна инвалидност. Тя добавя, че на 17 юни 2009 г. е препратила доклада на своето застрахователно дружество. Тя посочва, че след като получи съгласието на застрахователното дружество, ще извърши плащането на остатъка, съответстващо на процента на трайна инвалидност.

6. На 27 юли 2009 г. Комисията уведоми жалбоподателя, че въз основа на доклада на лекарската комисия е решила, че неговата трайна инвалидност трябва да бъде 64,5 %. Той посочва, че към него вече са извършени две предварителни плащания, а именно: i) на 1 ноември 2005 г., което съответства на степен на инвалидност от 40 %; и ii) на 2

ноември 2006 г., което съответства на процент на инвалидност от 23,5 %. Следователно Комисията щяла да пристъпи към плащане на остатъка, съответстващо на оставащата степен на инвалидност от 1 %, а именно 9 545,31 EUR.

7. На 25 август и 3 септември 2009 г. адвокатът на жалбоподателя се обърна към службите на Комисията. Той посочва, че Комисията все още не е извършила плащането на остатъка в размер на 9 545,31 EUR.

8. На 10 септември 2009 г. Комисията (РМО [2]) отговори на посочените по-горе две писма. Тя посочва, че на 25 август 2009 г. неговото частно застрахователно дружество е извършило плащането на остатъка по банковата сметка на жалбоподателя.

9. На 29 септември 2009 г. адвокатът на жалбоподателя отговаря на писмото на Комисията от 10 септември 2009 г. Той заяви, че неговият клиент все още не е получил окончателното плащане, и поиска от Комисията да обясни забавянето. Освен това той посочва, че неговият клиент има право да поиска от Комисията да му плати лихви за забавата.

10. На 15 октомври 2009 г. Комисията отговори на горепосоченото писмо. В него се посочва, че „*е налице недоразумение по отношение на плащането на остатъка*“. След като се консултира със застрахователното дружество, Комисията установява, че плащането е извършено на 30 септември 2009 г. вместо на 25 август 2009 г. Комисията изрази съжаление за ситуацията. Той обаче посочи, че двумесечното забавяне не може да се счита за „неразумно“, като се има предвид, че „обичайният срок за такива плащания е шест седмици“. Освен това няма правно основание за обосноваване на исканото плащане на лихви.

11. На 22 октомври 2009 г. адвокатът на жалбоподателя отново се обърна към службите на Комисията. Той посочва, че почти три месеца след като Комисията е приела решението си от 27 юли 2009 г., плащането на остатъка все още не е извършено. Той поиска от Комисията: i) незабавно да извърши плащането на остатъка; и ii) да плати лихва за забавеното плащане.

12. На 3 ноември 2009 г. жалбоподателят отново се обръща към омбудсмана.

ПРЕДМЕТ НА РАЗСЛЕДВАНЕТО

13. В жалбата си до Омбудсмана жалбоподателят е подал следното твърдение и жалба.

Твърдение :

Комисията i) не му е изплатила плащането на остатъка, съответстващо на процента на трайна инвалидност, въпреки че го е уведомила за това; и ii) му е предоставил подвеждаща информация по отношение на горепосоченото плащане.

Претенция :

Комисията следва да извърши плащането на остатъка и да плати лихва за закъснението.

ЗАПИТВАНЕТО

14. На 3 декември 2009 г. омбудсманът започна проверка.

15. На 4 януари 2010 г. жалбоподателят изпраща допълнителна кореспонденция във връзка с настоящата си жалба. На 2 март 2010 г. Комисията изпрати становището си по настоящата жалба, което беше препратено на жалбоподателя с покана за представяне на коментари.

16. Жалбоподателят изпрати становището си на 25 март 2010 г.

АНАЛИЗ И ЗАКЛЮЧЕНИЯ НА ОМБУДСМАНА

А. Предполагаема липса на плащане на остатъка и предоставяне на точна информация и свързано искане

Аргументи, представени на омбудсмана

17. В писмото си от 4 януари 2010 г. жалбоподателят уведомява за първи път Омбудсмана, че на 23 октомври 2009 г. (т.е. преди да подаде настоящата си жалба до омбудсмана) адвокатът му е подал жалба на основание член 90, параграф 2 от Правилника срещу решението на Комисията от 27 юли 2009 г. Той посочва, че предметът на настоящата жалба се отнася и до факта, че Комисията не е извършила плащането на остатъка от неговите застрахователни обезщетения за обезщетение.

18. Жалбоподателят посочи, че на 9 ноември 2009 г., след като е подал настоящата жалба до омбудсмана, Комисията е извършила плащането на остатъка, съответстващо на неговите застрахователни обезщетения за обезщетение. Освен това на 23 ноември 2009 г. Комисията му плаща лихви за забавата.

19. Според жалбоподателя окончателното плащане на неговите застрахователни обезщетения за обезщетение е било забавено, тъй като Комисията, а именно РМО, е извършила плащането по старата банкова сметка на жалбоподателя по погрешка.

20. Накрая жалбоподателят посочи, че въпреки двете критични забележки, направени от омбудсмана в рамките на неговата проверка 2782/2006/(MHZ)RT, Комисията не е успяла да подобри качеството на своите административни услуги. С оглед на новата

информация, предоставена в писмото му от 4 януари 2010 г., жалбоподателят предложи омбудсманът да извърши проверка по собствена инициатива по въпроса, ако реши да приключи настоящото дело.

21. В становището си Комисията обяснява, че на 17 юни 2009 г. е изпратила доклада на медицинската комисия на застрахователното дружество, за да получи допълнителна разписка. Застрахователното дружество е предоставило въпросната разписка. Поради това на 27 юли 2009 г. Комисията изпрати на жалбоподателя окончателното си решение относно процента на трайна инвалидност и поиска от застрахователното дружество да извърши съответното плащане на остатъка.

22. Комисията заяви, че като общо правило свързаните дружества получават плащане в рамките на едномесечен срок. След писмо от адвоката на жалбоподателя от 25 август 2009 г. Комисията попита застрахователното дружество дали е извършило плащането. Застрахователната компания потвърди, че е направила това.

23. На 29 септември 2009 г., след като получи второто писмо от адвоката на жалбоподателя, Комисията се свързва със застрахователното дружество. След като извърши проверка, застрахователното дружество установи, че по погрешка плащането е извършено по старата банкова сметка на жалбоподателя. Комисията поиска от застрахователното дружество да извърши плащането по друга банкова сметка и да плати на жалбоподателя лихва за забава. Застрахователната компания направи това. Комисията посочи, че не може да се очаква да знае, че междувременно жалбоподателят е променил банковата си сметка.

24. В становището си жалбоподателят изразява недоволството си от позицията на Комисията. Той твърди, че Комисията е допуснала няколко грешки по отношение на изплащането на неговите застрахователни обезщетения за обезщетение, а именно i) тя е действала неправилно, когато е наложила изплащането на застрахователните му обезщетения за обезщетение след одобрение от страна на застрахователното дружество на доклада на медицинската комисия; II) жалбоподателят е изпратил на Комисията препоръчано писмо, с което я информира своевременно за промяната в данните на банковата си сметка; III) застрахователното дружество не е предприело никакви мерки, след като е извършило плащането по грешна банкова сметка в два отделни случая; Комисията не е предприела незабавни действия, след като е получила писмото от 25 август 2009 г. от адвоката на жалбоподателя, в което е уведомена, че плащането не е извършено; V) Комисията е допуснала грешка, като е приложила само 5,50 % лихва за изчисляване на лихвите за забава.

Оценка на Омбудсмана

25. Омбудсманът счита, че като е извършила окончателното плащане на застрахователните обезщетения за обезщетение на жалбоподателя и като е платила лихва за настъпилото закъснение, Комисията е удовлетворила искането, подадено в първоначалната жалба на жалбоподателя.

26. Що се отнася до аргумента на жалбоподателя, че плащането е било забавено, тъй като Комисията е платила плащането на остатъка по друга банкова сметка по погрешка, омбудсманът отбелязва, че жалбоподателят е получил дължимата сума, както и лихвите за забава на плащане. Омбудсманът отбелязва също, че горепосочените факти са потвърдени от Комисията в нейното становище. Поради това той не счита за полезно да продължи настоящото разследване.

27. Омбудсманът счита, че Комисията е предприела подходящи мерки за решаване на въпроса.

28. И накрая, Омбудсманът отбелязва предложението на жалбоподателя за започване на проверка по собствена инициатива относно разглеждането от страна на РМО на неговия случай и на подобни случаи и той ще го разгледа в контекста на други предложения за бъдещи проверки по собствена инициатива.

Б. Заключение

Въз основа на своята проверка по тази жалба омбудсманът я приключва със следното заключение:

Комисията предприе стъпки за уреждане на въпроса.

Жалбоподателят и Комисията ще бъдат информирани за това решение.

П. Никифорос Диамандурос

Съставено в Страсбург на 12 май 2010 година.

[1] Решение 2782/2007/(MHZ)RT, достъпно на уебсайта на Омбудсмана <http://www.ombudsman.europa.eu/cases/decision.faces/en/3225/html.bookmark> [Връзка].

[2] Служба за управление и плащане на индивидуални права.